

George Saunders

Pastoralia och
andra noveller

Översättning Niclas Nilsson

ALBERT BONNIERS FÖRLAG

Innehåll

Ur *CivilWarLand in Bad Decline*

Inbördeskrigsland på fallrepet 9

180-kilos-vd:n 31

Nedladdningar för Mrs Schwartz 51

Ur *Pastoralia*

Pastoralia 65

Sea Oak 121

Den olycklige frisören 151

Fallen 183

Ur *In Persuasion Nation*

Jon 197

Den röda rosetten 229

CommComm 243

Ur *Tenth of December*

Ärevarv 273

Pinnar 293

Flykten från Spindelhuvudet 295

Semplicaflickorna 325

Tionde december 375

*Ur CivilWarLand
in Bad Decline*

Inbördeskrigsland på fallrepet

Varje gång en viktig potentiell investerare kommer på rundvandringen är det första jag gör att ta honom till slussen som är hitflyttad från Erie Canal. Vi har hela trettio meter av själva kanalen därute och ett välresearchat diorama av en kuli-lägerplats. Gissa om vi blev röda i ansiktet när vi fick reda på att det i själva verket var irländarna som byggde kanalen. Budgeten tillåter inte att vi rättar till det, så en gång i kvarten avger en anordning i baracken den ungefärliga doften av en orientalisk måltid.

Idag blir min eventuella Delägare i Historiska Rekonstruktioner mr Haberstrom, grundare av Burn&Learn. B&L är rikstäckande. Deras gimmick är ett fullsorterat bibliotek i sina lokaler och medan man solar ropar man titeln på boken man vill ha till några high school-tjejer på rullskridskor. När vi går längs stigen är han klädd i träningsoverall och röker en cigarr och jag säger att jag beundrar hans affärssinne. Jag säger att vissa män drömmer och andra agerar. Han frågar vilken kategori jag tillhör och jag säger det är inget att hymla med, jag är typ killen som leder drömmarna längs stigen för att titta på Kanalsegmentet. Det gillar han. Han säger att jag har huvudet på skaft. Han rör vid min arm och säger att han är taggad på att tillbringa en meditativ stund vid Kanalen eftersom hans farfars far anno dazumal var prämlédare och blev dödad av en åsna. När vi kommer till gläntan blir han ordentligt känslös och sätter iväg mellan de hasardspelande gipskineserna. Inte för att vara krass men jag anar att ett ansenligt bidrag är att vänta.

Men när jag kommer ifatt honom ser jag att gängen har varit där med sina sprejburkar igen, över hela min Sluss. Haberstrom tar en ordentlig titt. Sedan petar han på mig med den spottiga änden av cigarren och säger inte med hans pengar, inte, och stormar nedför stigen.

Jag står där ensam ett par minuter. Det sista jag behöver är nån fet killes spott på slipsen. Jag tänker att jag borde säga upp mig. Sedan tänker jag på min senaste förödmjukande hög meritförteckningar. Tvåhundra utskick och inte ett enda napp. Min känsla är att eventuella arbetsgivare avskräcks av det faktum att jag var en ringa Sannolikhetsinspektör i nio år utan att bli befordrad. Jag tänker på bilavbetalningarna. Jag tänker på hur mycket Marcus och Howie älskar den lilla lekstugan som jag fortfarande betalar på. Ännu en gång sväljer jag stoltheten och sätter mig i båten.

Så jag torkar slipsen med ett löv och går ner för att meddela mr Alsuga hur det gick med Haberstrom.

Mr A började också med två tomma händer. Han slog mynt av sin kärlek för historia genom att utarbeta Inbördeskrigsland på fritiden. I början hade han bara en nybyggarhydda och en nordstatsuniform men nu har han mycket att säga till om i Rotary.

Han har sitt kontor i Stadshuset. Han håller med om att situationen med gängen håller på att gå överstyr. Förra månaden skadade de tre Besökare och dödade en arbetshäst. Några av dem omringade och gjorde narr av mrs Dugan när hon var på väg till det simulerade Byamötet i sin nybyggarkostym. Inte en chans att de betalar inträde, så de antingen gräver sig in eller tar sig över stödjemuren.

Mr Alsuga menar att lösningen på gängproblemet är Tonårsgrupper. Jag säger att det i stort sett är vad ett gäng är, en Tonårsgrupp. Men han säger hur kan det vara en Tonårsgrupp utan en vuxen mentor med en särskild färdighet, till exempel täljning? Mr Alsuga täljer. En gång höll han ett Fornä Färdig-

heter-seminarium om det i Hovslagarens Smedja. Det var glest med folk. De enda som kom var två änklingar och en schackklubbstyp som inget gäng skulle vilja ha ändå. Och jag. Jag var där. Evelyn kallade mig lismare, men jag var där. Hon kallade mig lismare och jag svarade att det nog var bäst att hon inte glömde hur maten hamnade på hennes bord. Hon sa oavsett hur så var det inte mycket att gapa över. Hon klankar alltid ner på min födkrok. Jag kom hem från seminariet med en sorts täljd anka. Nästa dag kastade hon den eftersom hon trodde den var ett ekollon, sa hon. Den var inte det minsta lik ett ekollon. Som jag ser det kastade hon den av ren elakhet. Det gjorde mig rasande och två gånger under kvällen var jag tvungen att gå in i en garderob och göra min Hatdämpande Andning.

Men det hör varken hit eller dit.

Mr Alsuga drar fram sommarstatistiken. Vi upplever det värsta besökstappet på tio år. Om det blir värre kommer folk att avskedas i parti och minut. Han ger mig en menande blick. Jag vet mycket väl att jag inte är en av hans nyckelspelare. Sedan frågar han vem vi har som skulle kunna tänka sig att fördriva ont med ont.

Jag säger: Jag kan forska i det.

Han säger: Du kan väl ta och forska i det?

Så jag går och forskar i det.

Sylvia Loomis är drottningen av info. Det ligger i hennes personlighet. Hon gillar att gräva fram smuts om folk. Hon kallar sig för S&M-fantast i vardande. Hon är fortfarande för undergiven för att löpa linan ut, så när hon festar på Club Tvinga Mig på Airport Road nöjer hon sig med att gå omkring iförd barnhandklovar och vara ful i mun. Men hon är bra på det hon gör, det vill säga Säkerhet. Det var Sylvia som identifierade den deltidare som systematiskt bajsade i odlingsbäddarna på Gåvoförvärvscentralen och Sylvia som listade ut att det var Phil på Anläggning som skickade obscena meddelanden till

Tonårsskönheterna på MessageMinder. Hon har tillgång till alla register. Jag frågar om hon kan leta upp anställda med en historia av våldsdåd. Hon säger att hon kan göra det om jag bjuder på lunch.

Vi bestämmer oss för att stanna kvar i Parken och äta. Vi går till Nate's Saloon. Sylvia säger håll det för dig själv men två av de nio cancanflickorna är på smällen. Sedan drar hon fram sin mapp och säger att enligt hennes genomgång av informationen har vi att göra med ett rätt tamt gäng. Det bästa hon har att komma med är Ned Quinn. Hans register antyder att han i high school en gång brände ner ett lagerskjul. Jag nästan dör av skratt. Quinn är Biträdande Thespier och ett nervvrak av rang. Jag vet inte hur många gånger jag har kommit till Kostymering och han har suttit och ältat de bloddrypande detaljerna i sin Fruktade Sjukdomar-klausul. Han är en misslyckad skådespelare som vägrar sluta försöka. Han säger att det här var det enda jobbet han kunde hitta som lät honom fortsätta utvecklas. Eftersom han är ful som stryk specialiserar han sig på roller som kräver masker, som Klumpe Dumpe på Gåsmorsdagarna.

Jag avlägger rapport till mr Alsuga och han säger att Quinn kanske inte är mycket att hänga i granen men han är allt vi har. Quinn är fattig som en kyrkråtta och har sex ungar, och mr A säger att det är ett plus eftersom vi behöver någon mellan hammaren och städet. Hans förslag är att vi utrustar Desperata Patrullen med skarp ammunition och låter Quinn leda dem. Desperata Patrullen linkar fram i strålkastarljuset som kvälens huvudattraktion. Vi har klätt dem så att de ska se ut som trupper som har varit ute i fält för länge. Vi använde autentiska fotografier från Gettysburg. Klimax för Patrullen är ett återskapat segment av ett uppror som kuvas av ett känslosamt tal. Efter talet tar pojkarna av sig hatten och lägger armarna om varandra och sjunger »I Was Born Under a Wandering Star«. Sedan blir det fyrverkerier och Paraden för Gammaldags Färdmedel. Sedan röjer vi upp och går hem.

»Varför inte konferera med Quinn?« säger mr A. »Kolla vad han känner och tycker.«

»Jag skulle just säga det«, säger jag.

Jag letar upp kortnumret till Thespiska Centret och ett par minuter senare kommer Quinn skuttande uppför trappan utklädd till Sårade Grizzlybjörnen.

»Desperata Patrullen?« säger mr A när Quinn sätter sig. »Nåt intresse från din sida?«

»Älskar den«, säger Quinn. »Utmärkt.« Han har försökt komma med i Desperata Patrullen i flera år. Den är Thespianernas högsta mål, på grund av antalet talroller. Han är så uppspelt att han inte kan sitta still på stolen och smetar ner mr A:s fina rottingstol med lite av sitt tassblod.

»Gängen i parken är en riktig jäkla plåga«, säger mr A. »Jag pratar om att sätta hårt mot hårt. Har du nåt att tjäna på det? Jajamensan.«

»Jag skulle själv vilja se Quinn hålla det känslosamma talet«, säger jag.

»Ordning på torpet«, säger mr A. »Upprätthålla livsnerven i den här förbaskade parken som vi alla har offrat så mycket för.«

»Det är inte bara fria associationer«, säger jag.

»Jag hänger nog inte riktigt med«, säger Quinn.

»Det jag pratar om är skarp ammunition i ditt vapen och ingen annans«, säger A. »Skjut efter eget godtycke. Om du ser en skum inkräktare skjuter du mot fötterna. Skräm honom bara. Ingen blir skadad. Jag snackar två lappar till i veckan.«

»Jag är skådespelare«, säger Quinn.

»Quinn har barn«, säger jag. »Han vet värdet av en dollar.«

»Det här är skådespeleri av yppersta slag«, säger mr A. »Spela legoknekt.«

»Jag hänger nog inte riktigt med«, säger Quinn. »Men jäklar, det är en bra slant.«

»Superfantastiskt«, säger mr A.

Nästa kväll går mr A och jag igenom listan över Sannolikhetsavvikelser. Vi har haft en del livliga diskussioner om våra fågelartskvoter. Mr Grayson, Stabsornitolog, har nyligen räknat om och uppskattar att vi för att exakt motsvara fågelpopulationen 1865 måste eliminera ett par hundra trupialer eller däromkring. Han föreslår att vi använder luftgevär eller gift. Mr A säger att i hans ögon är en ornitolog i finansiellt ansträngda tider en lyx, och att detta kan vara det perfekta tillfället att kicka Grayson. Jag gillar Grayson. Han la ut långt mer än nödvändigt för Howies basebollgodis. Men jag har mig och de mina att tänka på. Så jag kallar in Grayson. Mr A säger sjabblade du med den första beräkningen eller har du fått ny information. Mr Grayson erkänner att det var sjabbel. Mr A skickar ut honom i korridoren och vi rådgör.

»Du får sköta berättandet«, säger mr A. »Jag börjar bli för gammal för grymheter.«

Han tar sin promenadkäpp och personsökare och säger att han är i Stora Skogen om jag behöver honom.

Jag kallar in Grayson igen och sparkar honom och räcker honom pappersnäsdukar och parerar några slag och nästan innan jag vet ordet av raglar han ut genom dörren och jag går och tar en pita.

Var det så här jag tänkte mig att livet skulle bli? Gud nej. Jag ville bli höjdhoppare. Men jag har två av de raraste barn som någonsin fötts. Jag går in på kvällen och tittar på dem i deras relativt dyra sängar och tänker: Där har vi ett par ungar som inte behöver oroa sig för att frysa ihjäl eller kastas till vargarna. Du skulle se deras små ögon lysa upp när jag kommer hem med något gott. De kanske inte vet hur mycket en dollar är värd, men så är det också mitt mål att de aldrig ska behöva göra det.

Jag sitter och fyller i Graysons Anställningsretrospektiv när jag hör skottlossning i utkanten av området. Jag springer ut och hittar Quinn och ett par av hans mannar fastsurrade vid kanonen. Gängkillarna tog Quinns byxor och gjorde några

små skårer i hans penis med sina knivar. Jag befriar Quinn och säger åt honom att gå till Sjukstugan så att det inte blir infekterat. Han skakar våldsamt och kan knappt gå, så jag sveper in honom i en sydstatsflagga och kallar till mig en höskrinnda och hivar upp honom.

När jag berättar för mr A säger han: Skit in, skit ut, och att vi var idioter som trodde att ett mähä skulle rädda bakpartiet på oss.

Vi bestämmer oss för att inte blanda in polisen på grund av risken för dålig publicitet. Så vi ger Quinn ledigt resten av veckan och lovar att låta honom spela Grant ibland, sedan är det klappat och klart.

När Besökarna kommer in i Parken är det först en töntig grej där de sätter sig i en sorts rymdskepp för att skjutas upp i rymden och färdas fortare än ljusets hastighet och landa i år 1865. Maskinen är urmodig. Hjälmarna vi delar ut ser ut som skålar och färgen flagar överallt. Jag har tjatat och tjatat om att vi behöver uppgradera. Men mitt i en budgetkris kan man kanske inte ta ner månen. När bandet med rymdljud är slut och väggarna slutar skaka delar vi ut de tidstypiska dräkterna. Vi försöker se till att vi inte förolämpar någon, eftersom skadeståndslagen är vad den är. Vi fördelar rollerna som slavar och ursprungssamerikaner rättvist mellan folkgrupper. Det står var och en fritt att be om en annan identitet när som helst. Trots våra försiktighetsåtgärder finns det en Herlicher i varje grupp. Han är killen som stämde oss förra hösten för att vi gjorde honom till bödel. Han hävdade att han i flera veckor efteråt drömde mardrömmar och eftersom han inte fick tillräckligt med sömn sjabblade han bort ett viktigt kontrakt genom att skicka en laddning trasiga pooldukar till en viktig statlig inköpare. Än sen, känner jag. Men han stämmer oss på femtiotusen för känslomässig stress eftersom inköparen gjorde honom till åtlöje inför hans medarbetare. Varje gång han kommer gör vi honom till sheriff men han backar inte en tum.

Mr A kallar in mig på kontoret och säger att han har dåliga nyheter och dåliga nyheter, och vilket vill jag höra först. Jag säger de dåliga nyheterna. För det första, säger han, har gängen sprejat en bild av Quinns skårade penis på gaveln till Everlys Residens. För det andra har vi fått det hett om öronen efter fredagens simulerade nybyggarläger, för tydligen var en del av köttet som vi gör segare för att det ska likna bisonkött dåligt, och de ska trycka reportaget i söndagsbilagan. Och slutligen har domen kommit i Herlicherfallet och vi är skyldiga knäppgöken hundra tusen istället för femtio eftersom kommunistdomaren tyckte synd om honom.

Jag väntar på att han ska säga att jag är sparkad men istället börjar han gråta. Jag klappar honom på ryggen och blandar en drink åt honom. Han föreslår att jag också tar en. Så jag tar en.

»Det ser inte ljust ut«, säger han, »för män som du och jag.«

»Nej det gör det inte«, säger jag.

»Allt jag ville göra«, säger han, »var att ge allmänheten ett meningsfullt perspektiv på en historisk nisch som jag personligen alltid har tyckt var fascinerande.«

»Jag vet vad du menar«, säger jag.

Vid elva ringer telefonen. Det är Maurer på Avfallsövervakning som ringer för att säga att gängen har satt eld på Anglikanska Kyrkan. Den byggnaden kostade uppemot nittiotusen att frakta från Clydesville och renovera. Vi ser lågorna från mr A:s fönster.

»Herregud!« säger mr A. »Om jag kunde döda de där ungarerna skulle jag döda de där ungarerna. Man ska inte skända en annan människas dröm som de har skändat min.«

»Jag vet«, säger jag.

Vi dricker och dricker och till slut somnar han på kontorssoffan.

På väg till bilen håller jag utkik efter spökfamiljen McKinnon. På det riktiga 1860-talet var all den här marken deras. Deras

nybyggarhemman är ett minne blott men våra dokument tyder på att det låg nära det som idag är Informationsbyssjan. Så här många byggnader såg de förmodligen inte under hela sin livstid. De inser inte att det är kronologisk slumturm, de tror bara att dalen frodas. Något dåligt måste ha hänt dem, för deras andar irrar alltid omkring om natten och ser bestörta ut.

Ikväll tvättar Frun vid bäcken. Hon får syn på mig och frågar om hon får köpa mina kängor. Hon förundras av maskinsömnaden. Jag frågar hur är det med flickorna. Hon säger att Maribeth har varit ledsen eftersom det aldrig dog någon passande pojke i dalen så hon är dömd till evig ensamhet. Maribeth är en intetsägande allvarlig flicka som smyger omkring och dagdrömmer och trånar och läser häften med dålig poesi. När vi håller Parken öppen sent för high school-fester är hon i sitt esse. Det fanns en kille som kunde se henne och till och med blev betuttad i henne, men när han till slut försökte kyssa henne vid Vårdshuset och upptäckte att hon var ett spöke höll han nästan på att dö. Jag stack åt honom femtio dollar och sa åt honom att hålla tyst om det. Såvitt jag vet går han fortfarande i terapi. Jag inser att jag borde ha sagt som det var men de skulle förmodligen ha skickat mig till hispan, och hur skulle det då gå för min familj?

Frun säger att det Maribeth behöver är körrepetitioner följda av en trevlig syjunta. Om tiderna hade varit bättre skulle jag ha tagit syjunteidén och kört på den. Men nu finns ingen budget för det. Det var ungefär så jag till slut tog steget från Sannolikhetsinspektör till Specialassistent, genom att sno idéer av makarna McKinnon. Frun gillar mig, för efter att hon hade lärt mig några okända ballader från 1700-talet som jag sedan använde vid utdelningen av Individuella Prestationspriset köpte jag en Rubiks kub till henne. För henne är färgad plast som något från Venus. Maken har ett par gånger typ sagt åt mig att hålla mig borta från henne. Han litar inte på mig. Han anser att Rubiks kub är ett djävulens påfund. Jag har gett honom tändare

och *Playboy*-tidningar och en gång släpade jag till och med ut Howies lilla synt och vårt bärbara batteri. Jag valde klockspel på synten och stod bakom en buske och spelade. Jag märkte att han blev förtjust, men han höll minen. Det är synd att jag inte kan göra en inbrytning, för han var vid Antietam och skulle vara en guldgruva av krigsinfo. Han kom hem från kriget och ett år senare dog han på sitt majsält, som nu är Parkeringen. Så han ägnar merparten av dagarna där åt att kalla bilarna Belsebub och sparka på däck.

Ikväll går han tyst fram och tillbaka längs raderna. Jag kliver ur vår K-Car och tänker jäklar jag har låst in nycklarna. Maken sätter sig med ryggen mot lyktstolpen vid A3 och frågar såg jag branden och inser jag att den var Guds vedergällning för mitt sluskiga moraliska tillstånd. Jag säger tack så mycket. Glöm att jag berättar för honom om gängen. Han kan knappt hantera tanken på att kvinnor går klädda i byxor. Till slut ger jag upp mina försök att bända ner rutan och går och ringer Evelyn så att hon kan komma med extranycklarna. Medan jag väntar på henne sitter jag på huven och tittar på stjärnorna. Maken tittar också på dem. Han säger att de är färre än när han var barn. Han säger att till och med himlen har förfallit. Jag funderar på att förklara smog för honom men då kommer Evelyn.

Hon är klädd i morgonrock och så snart hon kliver ur bilen börjar hon käfta. Howie och Marcus sover i baksätet. Maken säger att det vittnar om mitt fallna tillstånd att jag låter en kvinna använda den tonen till mig. Han föreslår att jag stryper henne och låser in henne i vedboden. Under tiden maler och maler hon så mycket om min ansvarslöshet att ungarna vaknar. Jag vill sticka innan gängen kastar sig över oss. Man är ett lätt byte på Parkeringsområdet. Hon kallar mig för ett tanklöst fån och sticker mig i magen med bilnyckeln.

Marcus vaknar alldeles omtöcknad och säger: Kolla, vår pappa.

Evelyn säger: Ja, tyvärr är han det.

Av George Saunders har tidigare utgivits:

Tionde december 2015
Lincoln i bardo 2018

www.albertbonniersforlag.se

ISBN 978-91-0-018234-2

Novellerna ur *CivilWarLand in Bad Decline*

Copyright © George Saunders 1996

Novellerna ur *Pastoralia*

Copyright © George Saunders 2000

Novellerna ur *In Persuasion Nation*

Copyright © George Saunders 2006

Novellerna ur *Tenth of December*

Copyright © George Saunders 2013

Omslag: Kerstin Hanson

Tryck: Scandbook UAB, Litauen 2021